

SANT QUIRZE DE SAFAJA, 6 de Juliol del 1887.

És ve' pas que tinc en lliure
en el meu esperit que no em dei-
ca escriure, estimat Pràxius. He
començat per tu tres cartes ja, i
cap no ha tingut m'una hora
de riola. Serà aquesta més afortuna-
da? Ho dubto; però si no puc,
ni adormiré plena de records auel
el cor massa ple de sentiments
i de tristesa.

Força les meves cartes han
molt perquè et parlava massa
curament del teu poema. Per salvar
aquesta, la darrera que well escriu-
re, hauria de saltar aquest tema
temptador, l'única cosa que no

se' fa, perquè justament és l'úni-
ca que volta pel meu cap, és la
sola visió dels meus ulls després
d'haver-te llegit. Involuntàriament
em deixaria caure en el pecat que
ha sentenciat les altres, si m'ato-
veix a ficar-m'hi. Sé que un
dia et diré tots els afectes que he
experimentat. Sé que no tardaré
perquè passen però perquè me'ls troqui
del davant sense tardar i sense
recança, però no m'hi fa avui
perquè et molestaria.

Quina vida tan estranya has
deixat en ella, Pràxis. Sé que mag-
nífic no li ha cap mena de dub-
te; però que tenen que m'han fet
plorar tant? I'ho confesso ben
força que em titllis de ridícula
de estranya. No era pas per sen-
sibilitat, t'ho prometo, amic, perquè
era el mateix turment que sentia
aquells dolorosos dies de final de Praxi

SANT QUIRZE DE SAFAJA,

el que aquesta nit em dominava
tot llegint-te.

Hau passat molts dies de llavor
encà. Tu has refet la tua vida i jo
les meves esperances. A través de les
meves severes auto-crítiques, us he fixat
fintar mai com a sensibilitat al meu
comportament en aquells moments i
això que el temps és el primer delat-
tor d'un tan lleig defecte. Si els dies
passats hau respectat fins ara aquells
sentiments i jo els sento ben parella,
als que avui hau despertat als teus
sonets; cal que admeti que no és
sensibilitat unes elaprimetes importunes
i un encoriment al cor que me
s'afegava, pobret!

F. Craspedaris, Pròmic per tot i

no voler parlar-me, et dijssi encara
tantes coses? Era penedida per una
cristina, ho tenia, i trobava que no
ho de deixar les teves coses ni de no
fer-ho millor. Amb el teu ajut, ja
hauria après de caminar més segura
pels teus camins; però no has deixat
i ara en tens les conseqüències. Pot-
ser mai no em podré fer discipole
de la teva femura. Els nostres camins
han començat a separar-se. Era tindrè
tan sola com si ja no fossis amb
mi, quan no vine a caminar i
mi curo per tots els rius com
un ca fidel que ha perdut el seu
amo. La teva presència devia en si
la calma, el benestar, al teu con-
tat no em feia silenci adhuc encunç
del trastall de ocupar una
mica massa expressats però vas fu-
gir i ara el silenci té gust de
crits i cops que freixen. Tots la
calma en bones com ~~la~~ la d'ara
JL

SANT QUIRZE DE SAFAJA.

en que el teu record, el record dels
meus amics tan estimats, omple
aquesta pobre cambra.

Esso m'ell pas escriure més, perquè
sense voler em deixo anar cap a
la pendent.

Estigues sense escriure tant
de dia com n'alguns, contenta primer
rument amb calma la teua correspondència
deixa atrassada i perau estigues
ja et recordaran de mi. Bona nit,
ni ho pots, jo m'inclo a fer-te com-
panyia perquè tu no'n facis men-
tre t'escric.

Sous nit Manis.

Fera

Merci